

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ethica Symbolica E Fabularum Umbris In Veritatis Lucem Varia Ervditione Noviter evoluta

Pexenfelder, Michael

Monachii, 1675

2. Simulacrum Iovis, fulmen, aquila, notæ boni Principis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68709](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68709)

prognostica in infantia præcesserunt. De Platone Val. Max. lib. 1. c. 6. Apes inquit, aeternæ felicitatis indices extiterunt, dormientis in cunis parvuli ori mel inferendo. Hieroni quoque, postea Sicilia Regi, jussu patris exposito, propterea, quod ex ancilla natus esset, apes in os mella ingesserunt. Quò ostentò pater ab aruspibus admonitus, filium recepit, moribusque & disciplinis erudiendum curavit, per quas postea ad præmonstratam Regni majestatem facillè pervenit. Plin. lib. 11. cap. 5. Apis etenim regie dignitatis Symbolum est: nam apum Rex vel aculeo caret, vel eum ad offensionem minimè exerit, præcipua regis virtus clementia. Hinc emblema: Rex apum coronatus inter apes circumvolantes, cum inscriptione: *Majestate tantum.*

II. (b) Simulacrum Jovis olim effingebatur, Rex in throno eburneo sedens, *scopirum* sinistra, *fulmen* dextrâ tenens, *Gigantes* pedibus sustentens, juxtâ *Aquilâ*, Ganymedem puerum alis sustinente. (c) Quò significatur, supremum cœli regem, æquissimum esse judicem, improbos sententiâ mortis fulminantem, probos ad cælum extollentem. Fulmen, perpetuum Jovis gestamen, ut Pierius loquitur, regiam potentiam & majestatis reverentiam denotat. Quid enim validius ad penetrandum, dissipandum, conterendum? Apelles Alexandrum cum fulmine pinxit, ob victorias, famamque celerrimè per ultimas terrarum oras propagatam. Et Scipiadæ dicti sunt *fulmina* belli, ob militarem fortitudinem. Fulmen per nubes prorumpens, cum lemmate: *vim viribus*, nempe perfringo & repello. *Divum pater, atque hominum Rex*, Jupiter appellatur à Poëtis, qui cuncta supercilio suo mover,

Divosque, mortalesque turbas

Imperio regit unus æquo.

De cuius majestate Maro 10. Æneid.

Tum pater omnipotens, rerum cui summa potestas,

Infit: eo dicente deum domus alta filescit,

Et tremefacta solo tellus; silet arduus æther.

Tum Zephyri posuere, premit placida æquora pontus.

Notandum est illud eiusdem Poëtæ:

----- Rex Jupiter omnibus idem.

Æquissimus scilicet, & sine partium studio: nullo pauperis & divitis, nobilis & ignobilis discrimine. Pertinet hoc ad sapientiam & justitiam Principis. Id quod Jupiter ostendit in judicio, in quo Venus hinc filia, inde soror & uxor Juno disceptarunt, Æneid. 10. ubi professus est,

Cccc

se

(b) Simulacrum Jovis, (c) Fulmen, aquila.

se Trojanis, Rutulisque (pro his enim Juno, pro illis stabat Venus) eundem futurum. In eadem controversia Dearum suos Jupiter affectus insigniter temperavit ac texit, fecitque, quod de Ænea canit idem Poëta. Spem vultu simulat.

Tiberius Cæsar, ut Xiphilinus est auctor, dictitabat, Principis animum nemini cognitum esse oportere: qui proinde sic affectus suos occultò tenebat, ut quæ cupiebat, nunquam ferè diceret, & cum oratione eius mirè pugnaret voluntas ac desiderium. Detestabatur, quod expe-tebat maximè; & quod oderat, dissimulabat. Irascebatur nulla re conturbatus: iratus tranquillissimo, æquissimòque animo esse putabatur: Hæc ille. Jupiter certè etsi non ignorabat, quæ fata Latinos essent prefura; ita tamen animi sui sensa dissimulavit, ut nasutissimæ deæ eius consilia odorari non possent. Noverunt hanc artem, quicumque Politicen noverunt.

III. (d) Sed ad fulmina tonantis redeamus, & Senecam audiamus, Natural. quæst. lib. 2. c. 42. ac seq. Quid tam imperitum est, inquit, quàm credere fulmina Jovem è nubibus mittere, columnas, arbores, statuas suas nonnunquam petere, ut impunitis sacrilegis, percussis ovibus, incensis aris, pecudes innoxias feriat; & ad suum concilium à Jove deos, quasi parùm in ipso consilii sit, advocari? illa læta & pacata esse fulmina, quæ solus excutiat: perniciofa, quibus mittendis major Numinum turba interfuerit? Si quæris à me, quid sentiam, non existimo tam hebetes fuisse, ut crederent Jovem, aut non æquæ voluntatis, aut certè minus paratum esse. Nam cum emisit ignes, quibus innoxia capita percuteret, scelerata transiret, utrum putas? an noluit justius mittere, an non successit? Quid ergo secuti sunt, qui hoc dicebant? Ad coercendos imperitorum animos, sapientissimi viri judicarunt, utile esse, in tanta scelerum audacia, etiam innocentiam metu percelli.

IV. (e) Nunc quid *Aquila*, quæ Jovi arma in gigantes pugnanti subministravit, unde & *armiger* ales dicta est, symbolicè doceat, exponamus. Oculis aquilinis, longissimè aciem porrigentibus, quis nescit maximam inesse perspicacitatem? Pertinet hoc ad reges, Principes, magistratus, oculos ut mentis acriter intendant, & quæ prodesse ac obesse possint, præcul prospiciant. Aquilæ pullos ad solem explorare feruntur, & nido deturbare, tanquam degeneres, qui nictantibus eum oculis intuentur. Est hic genius altorum mentium: fortes creantur fortibus, nec progignunt generosæ aquilæ imbelles columbas, nascuntur quidam ad sceptrum;

alii

(d) Cur innocentes quoque feriuntur fulmine? (e) Aquila Symbolum regium.